

z rileem vzdigne zatvórnico in spustí vodo. Voda buhne, odplaví s soboj volka in ga zavrtí po strugi, a svinja s praséti domév. Tam se najé in položí mladíčke spát. Volk rozuméje lokavstvo klápaste svinje, in težavno spléza na breg. Lačen se odpóti v les. Dolgo od gládi stoka pod staro búkvijo, a ne more si kaj, da ne bi ga zopet neslo v vas. Blizu gumna vidi žíval mrtvíčino. „Dobro,“ mrmrá sam v sebi, „kadar se zmračí, najém se, če tudi erkotíne. O sveta srédopostna sreda! mršavíne se bode treba gostiti; a nič ne dé, bolje drží ga, nego lóvi ga.“ Znočí se. Volk se priplázi do gumna ter začne obračati mrho. A lovec ga je uže od večera pasel. Puška počí in volk se zvrne z razbito glavo. Tako je bilo konec sívega volka.

A. K.

Medved in petelin.

(Ruska basen.)

Imel je starček sina trdóumnika. Poprosi trdóumnik, da bi ga oča oženil: „a če me ne oženiš, peč poderem!“ „„Kako bi te ženil? Némamo novcev.““ „Novcev ne, a vol je. V mesnico ga!“ Kadar vol sliši, zbeží v les. Sin zopet jame naganjati: „ženi me, če ne, peč poderem! Rodítelj odgovorí: „„rad bi te oženil, a novcev nij.““ „Novcev ne, a debel oven je. Prodajmo ga v mesnico!“ Oven čuje ter zbeží v les. Trdóumnik ne umolkne: „ženi me; da hitro!“ „„Dejál sem ti, da novcev nij!““ „Novcev nij, a petelin je. Zakoljimo ter specímo ga in prodajmo pečeníno!“ Petelin sliši ter v les odletí.

Vol, oven in petelin se snidó ter si postrôje v gozdu izbico. Medved zve in pride k njim, da bi jih snedel. Kadar ga petelin ugleda, poskočí na gredi, zaplosketá s perutnicama in zapoje: „kam, kam, kam, kam! jaz ga sném sám; z nogó poteptám; sekiro imám; nožíček držím, pod ražnom stojím; zakoljem lepó, obésim mesó!“ Medved se ustraši in zbeží brez ozíra. Teče, teče, od straha pade in umerje. Trdóumnik pride v les, najde medveda, odere ga ter prodá kožo. Ob teh novcih se oženi, a vol, oven in petelin se povrnó domov iz gozda.

A. K.

Ovca, lisica in volk.

(Ruski spisal Atanasijev, posl. A. K.)

Šla je po poti ovca. Sreča jo lisica ter je vpraša: „kuma! kam te Bog nese?“ „„Oh, kuma! imel me je mož v čredi, a nij mi bilo živeti. Kadar je divjál ôven, vselej sem bila jaz ovca kriva! Zdaj sem se napotíla tja, kamor me ponesó noge.““ „Meni je tudi takó!“ pripoveduje lisica; „ako moj mož kako kuro ujame, vselej sem jaz lisica kriva. S toboj pobégnem.“ Za nekaj časa srečata volka. „Božja pomoč, kuma!“ „„Bog daj dobro!““ odzôve lisica. „Ali pojdeš daleč?“ Odgovorí mu: „kamor očí dogledajo!“ Kadar mu še lisica razkaže svoje gorjé, reče volk: „tako je tudi meni; da-li volčíca zakolje jagnje, kdo je kriv? Jaz volk. — Pojdimo skupaj!“ Mej potjo volk zagrabi ovco, rekoč: „ovca! védi, moj je ta kožuh, ki ga imaš na sebi!“ Lisica povpraša: „res? Tvoj li, kum?“ „Níkogar družega!“ „Prisežeš li?“ „„Prisežem?““ „Hočeš li iti v prisego?“ „„Pojdem!““ „Nu, idi, in govóri prisego!“ A lisica je bila uže uganíla, da so možje na poti nastavili past. Volka privede k tej pásti in reče: „tam prisézaj!“ Jedva se volk premakne, to se vspróži past in ga prime za gobec. Volk ostane v pásti, a lisica in ovca otídeta zdravi in veseli.